

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Θ. ΣΙΑΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ὁ ζητιάνος—'Ἐλέησε καὶ μένα τὸν φουκαῶ.
 Βενιζέλος—Σύμμαχον Κάιζερ ἔχεις, αὐτὸς νὰ σ' ἐλέησῃ.

ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΕΣ ΓΕΝΝΑΙΕ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΕ

Καλῶς μᾶς ἦλθες, ἔνδοξε ἀρχιστράτηγε, τοῦ στρατοῦ τῆς μητρὸς μας Ἑλλάδος. Δὲν μᾶς ἦλθες χωρὶς νὰ σὲ περιμένουμε. Ἀφ' ὅταν τὸ σπαθὶ τοῦ γενναίου σου στρατοῦ κατήγαγε τῆς ὑπέροχης νίκης εἰς τὴν Τζουμαγιά, τοῦ Σκοῦ καὶ εἰς ὅλα τὰ ριψοκίνδυνα πολεμικὰ μέρη καὶ ἀνάγκασε τὸν θρασύτατο ἐχθρὸν, τὸν ἀνάξιο νὰ μετρήσῃ τὸ σπαθὶ του μὲ τὸ σπαθὶ μας, σὲ περιμέναμεν.

Ναί, δοξασμένε Παρασκευόπουλε, σὲ περιμέναμεν μόλις ἐφθάσεν ἡ χρυσόφτερη καὶ ὀλόχαρη εἰδήσις τοῦ θριάμβου σου, τῆς νίκης τοῦ στρατοῦ μας, τῆς ἡττας τοῦ ἐχθροῦ μας.

Ἐπεριμέναμεν νὰ σὲ ζητωκραυγάσωμε καὶ νὰ σὲ ἐκφράσωμε τὴν μεγάλη μας εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ σου.

Μὲ τὴν χαρὰ στὰ χεῖλη, ἐνθουσιασμένοι ὑπὲρ ποτε, μὲ τὰ στήθη γεμᾶτα πατριωτισμῷ, ποῦ χρόνια, πολλὰ τότε κρύβουμε ἀμόλυτο, μέσα στὴν σκλαβιά μας ἐπεριμέναμε νὰ διοῦμε τὴν γλυκεῖά σου μορφή, καὶ νὰ ἀναπερῶσουμε ὅλα μας τὰ ἔθνικα ἰδεώδη καὶ τοὺς κρυφούς μας πόθους γιὰ τὴν γλυκεῖά μας πατρίδα νὰ σὲ τοὺς ἐκμυστηρευθοῦμε. Ὅταν ἔνδοξος στρατηλάτης ἡμέρες καὶ νύκτες ὀλόκληρες ὀδηγοῦσες τὰ νικηφόρα στρατεύματα σου, ἀγαπημένα ἀδέρφια τῆς πατρίδος μας, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ σπαθὶ σας ἔσκαψε παντοῦ εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸν πανικὸν καὶ κινῶσε τὸν θαυμασμόν τῶν φιλιᾶτων μας συμμάχων, ὅταν ἔτσι μὲ τὴν ἀνδρίαν σου ὑλεχρέωνες τὴν Νίκη τὸ ἕνα κατόπιν στ' ἄλλο νὰ στεφανώνει τοὺς ἥρωας τῆς Ἑλλάδος, ἡ-

μεῖς ἐδῶ μὲ χίλους πολμούς καὶ λαχτόρες παρακολουθοῦσαμε τὸ ἔργον σας καὶ βέβαιον γιὰ τὸ θρίαμβό σας ἐπεριμέναμε μεγαλύτερα πάντα.

Καὶ εἶδαμε. Ἦταν αὐτὸ καὶ τοῦ Θεοῦ θέλημα.

Καλῶς μᾶς ἦλθες ἔνδοξε στρατηλάτα.

Ἄς εἶνε εὐλογημένη καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἡ στιγμή ποῦ ἦλθες νικητὴς καὶ δοξασμένος νὰ μᾶς σκορπίσῃ τὸ χαμόγελο ποῦ ἀνθίσει στὰ χεῖλη σου ἡ νίκη.

I. ΕΥΘΥΜ.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ἀὔριον ἢ ἐκκλησίαις, ὅπως κάθε Παρασκευὴν θὰ γεμίσουν ἀπὸ Χριστιανούς. Μὲ τὸ αὐτὸ ἄδολον αἶσθημα ὅλοι τὴν αὐτὴν πίστην ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ προσέλθουν διὰ νὰ ἀκούσουν τοὺς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὠραίαν ὑμνολογίαν, διὰ νὰ συγκινηθοῦν ἀπὸ τὴν Ὁραιότητα τῆς παρθενίας Τῆς.

Καμμία τελετὴ τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν συγκεντρῶσαι μὲ τόσην εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν τοὺς Χριστιανούς. Καμμία δὲν εἶνε τόσο ποικιλικὴ καὶ τόσο ὠραία. Τρέχει ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Τρέχει ὁμοῦ καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὠραίαν ποίησιν μιᾶς τελετῆς, ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν πλέον φανταστικὴν ἀγνότητα.

Τὴν ὠραίον πρᾶγμα ἢ συρροὴ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας διὰ τοὺς Χαιρετισμούς! Καὶ τί χαρακτηριστικὴ ἢ εὐλάβεια, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἀκούουν καὶ ἡ προσήλωσις των.

Ποτὲ δὲν θὰ ἴδετε κανένα νὰ φύγῃ εἰς τὴν μέσην, ἐκτὸς ἀνωτάτης βίας. Ὅλοι θὰ σταθεῖν ἕως εἰς τὸ τέλος καὶ θὰ τοὺς ἀκούσουν μὲ προσοχὴν καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Ἀποδείπνου καὶ μετὰ τὰς εὐχὰς τὸν θεοπέσιον ὕμνον ποῦ ἐξυμνεῖ τὴν Ὁραιότητα τῆς Παρθένου καὶ τελευταία πλέον τὴν γεμάτην ἀπὸ φι-

λαλληλίαν δέησιν τοῦ ἱερέως, ἡ ὁποία κάμνει ὅλους νὰ γονυπετοῦν.

Ἐχει ὠραία πρᾶγματα ἡ Ἐκκλησία μας. Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ διότι ἀκόμη συμπιπτουν μὲ τὴν ἀντίαν.

Χύνουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τὴν χαρὰν, τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ἀποκρίσιν εἰς τὴν ζαήν. Εἶνε ἡ παρηγορία τῶν μεγάλων, ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν.

Τὸ βράδυ, ὅταν αἱ ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου παύσουν νὰ γεμίζουν τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸ χρυσοῦν τῶν φῶς καὶ τὰ τρεμοσβύνοντα κεριὰ καὶ ἡ κανδήλας χύσουν τὴν δεξιάν των λάμπων ἐπάνω εἰς τὴν οἰκτιρμονα μορφήν τῆς Θεοτόκου καὶ εἰς τὴν ὄψιν τοῦ Χριστοῦ, τότε εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς προσευχῆς ἀκούονται οἱ Χαιρετισμοί.

Ὁ κουρασμένος βιοπολιστὴς σπεύδει διὰ νὰ εἶδῃ ἀνακούφισιν. Ἡ ἀποκομοῦσα ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας μητέρα πηγαίνει νὰ ἐπιταχίσῃ τὸν οἶκτον τῆς Παναγίας διὰ τὰ παιδιὰ τῆς. Αὐτὰ τρέχουν διὰ νὰ ἀκούσουν κάτι ποῦ τοὺς εὐχαριστεῖ, χωρὶς νὰ ζεύρουν διατὶ.

Καὶ ἡ παρήγορος εἰκὼν τῆς Παναγίας ἀνθοστεφανωμένη σκορπίζει εἰς ὅλους τὴν ἐλπίδα, τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν χαρὰν.

Οἱ Χαιρετισμοὶ εἶνε ποίησις, εἶνε δρῶμα, εἶνε μέθη.

Ἀλλὰ καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο χαρὰ καὶ παρηγορία.

== ■■■ O ΠΟΙΗΤΗΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ"

Ὁ χαριτωμένος καὶ περιφημὸς Ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ θεοφ. ἀγ. Ἀμφιπόλεως κ. Ἰωακείμ γείτων τῆς «Νέας Γενεᾶς» καὶ σεβαστὸς μας φίλος μὴ στοιχῶν τῷ παραγγέλματι καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰησοῦ κατέφυγε εἰς τὰ ὀδ. κατακόλια ζητῶν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ. Οἱ ἀναγνώσται καὶ φίλοι τῆς «Νέας Γενεᾶς» θὰ παρακολουθήσουν δὲν ἀμφιβάλλομεν τὴν δίκαν ταύτην ἡτις θὰ εἶνε ἀληθινὴ ἀπόλαυσις. Τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. I. Εὐθυμιάδου ἀνέλαβεν ὁ φίλτατος καὶ ἐγκριτος παρ' ἡμῶν διηγητὸς κ. Ἀνδρόνικος Ἀνδρονίκου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ φίλτατος ἡμῶν γνωστὸς λογογράφος καὶ συνεργάτης μας κ. II. Παλαιολόγος ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου».

— Ἐπίσης ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ ἡμέτερος φίλος κ. Ἡλ. Ἀνδρεάδης.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

BIRGINIA

ΡΟΔΙΝΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ

(Συνέχεια).

Είχε μέσα τὸ φιλί μας τῆς ἀγάπης ὄλο τὸ μεθῦσι. Εἶνε τὸ φιλί τῆς ἀγάπης τὸ πρῶτο ἕνα στιγμιαῖο μεθῦσι ποῦ παραλύει ὅλες τῆς δυνάμεις καὶ πλημμυρεῖ τὴν ὠραιότερη εὐχαρίστησι. Αἰσθάνεται κανεὶς ὅλην τὴν μαγεία τῆς ἀγάπης καὶ ρουφᾷ ὅλη τὴν ἀδῶα τῆς ἀγάπης ἡδονή. Ἔχει μέσα του τὸ πρῶτο φιλί αἶμα καὶ ἀνταλλάσσει αἶμα ἀπ' τῆς καρδιᾶς γι' αὐτὸ στὴν ἀληθινή, τὴν ἀγιασμένη τὴν ἀγάπη ποτὲ-ποτὲ δὲν ξεχνιέται.

Ἔχει ἐλπίδες ἀμέτρητες γιὰ τὸ μέλλον καὶ πίστι γιὰ τὸ παρόν.

Ὅλη ἡ τρελλὰ καὶ τὸ πρῶτο χαμόγελο τῆς εὐτυχίας σ' αὐτὸ εἶνε κλεισμένα.

Ἔχει κι' ὄνειρα χρυσοστόλιστα, τὸ φιλί τὸ πρῶτο τῆς ἀγάπης στῆς στιγμὲς ποῦ τὸ μεθῦσι σβύνει τὸν ἄλλο κόσμον κι' ἀφίνει μονάχα τὸν κόσμον τῆς ἐμορφιάς στὴν ἀγάπη. Εἶνε τὸ φιλί ὁ γλυκύτερος λόγος τῆς καρδιάς, τὸ πρῶτο δῶρο τῆς ἀγάπης. Τὸ μυρωμένο τριαντάφυλλο τοῦ Παραδείσου τῆς ἀγάπης. Τὸ πρῶτο φιλί εἶνε τοῦ ἀρραβῶνος τῶν καρδιῶν τὸ πρῶτο ἄλλαγμα τῶν δακτυλιδιῶν. Ἡ στιγμὲς τοῦ πρώτου φιλιού εἶνε ἀξέχαστες γιὰ τὴν καινούργιά τους συγκίνησι. Εἶνε ἡ θεία μετάληψις ποῦ παίρνει κανεὶς μάλῃ ἀληθινὴ συναισθησι καὶ σεβασμό. Ἔχει μέσα του τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ δένει μὲ ἀρρηκτο δεσμὸ τῆς καρδιᾶς. Ἔχει τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴν τρελλὴ χαρὰ τῆς αἰωνίας ἀγάπης, κι' ἀφίνει γερά σημάδια στὰ χεῖλη καὶ στὴν ψυχὴ τὸ πρῶτο φιλί. Γι' αὐτὸ καὶ μένει ἄσβηστο, γιὰ πάντα χαραγμένο. Εἶνε ὁ Χάρος ἄξιός νὰ τὸ σβύσῃ μόνον κι' ἡ ἀτιμία. Ἔχει μέσα του φωτιὰ μὲ φλόγες καὶ συγοκαίει γλυκά. Εἶνε βασιλικὸ στεφάνωμα; Εἶνε τρελλοὶ ἐκεῖνοι ποῦ νομίζον πῶς ξεχνιέται τὸ πρῶτο

φιλί. Ἡ γλύκα του μένει στὰ χεῖλη πάντα. Σὲ κάθε ἄλλο φιλί, τὸ πρῶτο στολισμένο, τριανταφυλλένιο, μυρωμένο, μ' ὅλην τὴν γλύκα ξαναθυμιάται.

Τῆς στιγμὲς τοῦ πρώτου φιλιού, ἔρχεται ἡ εὐτυχία ἡ παρήγορη καὶ ἐλαφρὰ σὰν τὸ πουλὶ μυρώνει τὴν τριγύρω ἀτμόσφαιρα καὶ σφίγγει καὶ τοὺς δύο στὴν ὀλόξεστη ἀγκαλιά της. Τὸ πρῶτο φιλί ἔρχεται ἀπρόσμενο γεμάτο ἐλπίδες, μεθᾶ σὰν σ' ὄνειρο καὶ μένει ἀλησμόνητο.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἄναστασις τοῦ Τολστοῖ. — Ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ρωστικῆς φιλολογίας καὶ τὸ καλύτερον τοῦ φιλοσόφου Τολστοῖ ἔχει ἰκανὴν ψυχολογίαν. Ἡ κ. Κυβέλη ἦταν μιὰ ἀληθινὴ Μασλόβα ὅπως τὴν ἠθέλησε ὁ Τολστοῖ πολὺ φυσικὴν εἰς ὅλας τὰς μεταπτώσεις τῆς ζωῆς τῆς Μασλόβας. Ὁ ρόλος τῆς Μασλόβας ἴσως νὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς δυσκολωτέρους, ποῦ μᾶς καίζει μὲ τόσην τέχνην ἡ κ. Κυβέλη. Ὁ κ. Λούης κρατεῖ πολὺ καλὰ τὸν ρόλον του, μόνον μὲ λύπη μας παρατηρήσαμε, ὅτι εἶνε πάντα ἴδιος στὰ σκηνικά του καὶ ἂν εἶνε σὲ φάρα ἀκόμη. Φυσικὸς πάντοτε, ἀλλὰ τυπικὸς. Ὁ κ. Παπαγεωργίου καλός. Ἡ Δίς Μηλιάδου φυσικὴ καὶ ἐπιτυχημένος ὡς Σίμος ὁ κ. Πλεμενίδης. Ἡ κ. Πλεμενίδου πάντοτε φυσικὴ καὶ παίζει μὲ πολλὴν χάριν.

Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου. — Ἡ κ. Ἐφοπλιστοῦ. — Ἄνακριτῆς. Ταξειδιωτικὴ Περιπέτεια. — Ὁ κ. Λεπενιώτης ξεκαρδιστικώτατος πάντοτε καὶ ἐπιτυχημένος τύπος εἰς ὅλους τοὺς κομικοὺς τοῦ ρόλου. Εἶνε μεγάλος κομικὸς μὲ τὴν ἀπάθειαν ποῦ λέγει τὸ ξεκαρδιστικώτερον καλαμπούρι. Ὑποκρίνεται μὲ τέχνην καὶ τοῦ ἀξίζουν τὰ χειροκροτήματα μόλις φανεῖ στὴν σκηνὴ πρὶν ἀκόμη μιλήσει. Εἰς τὸν Ἄνακριτῆν κρατεῖ τὸ ἀρκοατήριον του λεπτὰ συνεχῶς στὰ γέλια.

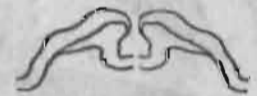
Ἐπίσης εἰς τὸν Ἄνακριτῆν πολὺ καλὴ ἡ Δίς Φιλιππίδου καὶ ἡ κ. Πλεμενίδου. Εἰς τὴν Ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀσώτου. Πολὺ καλὴ ἡ Δίς Μηλιάδου, μὰ ὁ κ. Παπαγεωργίου ἀπολύτως ὀκατάλλητος ὡς ἐκ τοῦ σώματος καὶ τῆς ἡλικίας. Παρουσιάζει νέον 35 ἐτῶν ἐνφ' ὁ ἄσωτος ἔπρεπε νὰ εἶνε νέος 20-22 ἐτῶν εὐκίνητος καὶ ἄσκεπτος ὅπως κατὰ προσέγγισιν ἐφάνηκε ὁ κ. Πλεμενίδης.

Εἰς τὴν κ. Ἐφοπλιστοῦ ἡ κ. Ἀλκαίου ἐπιτυγχάνει τελειότατα τὸν ρόλον τῆς «μπουλ-

γουρτζοῦς, ὅπως ἤρεις θὰ λέγαμε ἐδῶ καὶ σώζει τὸ ἔργον εἰς τὴν τρίτην πράξιν ποῦ εἶνε ἀρκετὸ κουραστικόν, σχεδὸν ἀνυπόφορον εἰς τὴν 1ην πράξιν. Οἱ κ. κ. Λούης, Χαλκίopoulos, Παπαγεωργίου καὶ Πλεμενίδης καλοί. Εἰς τὴν «ταξειδιωτικὴν περιπέτειαν» θαυμάσια ὁ κ. Λεπενιώτης, ἡ κ. Πλεμενίδου, ὁ κ. Παπαγεωργίου καὶ φυσικώτατη ἡ κ. Κυβέλη.

Τὸ Στοιχεῖο τοῦ Πύργου. — Ἔχει ἀνάγκη πολλῆς φυσικότητος καὶ θέλει ἠθοποιὸν ποῦ νὰ μὴ φοβᾶται τὴν σκηνὴν ὁ ρόλος τῆς Βέρθας, τὸν ὅποιον μὲ περισσὴν φυσικότητα ἐπέτυχεν ἡ Δίς Φιλιππίδου, ποῦ αἰσθάνεται τὸν πόνο τῆς Βέρθας καὶ παίζει μὲ ὅλην τῆς τὴν τέχνην. Τὴν συγχαίρουμε καὶ τῆς ἀξίζουν τὰ δαιμονιώδη χειροκροτήματα εἰς τὸ ἀληθινὰ ὑπέροχον FINALE τοῦ ἔργου. Ὁ κ. Παπαγεωργίου πολὺ καλός καὶ ὁ κ. Λούης, εἶνε τὸ μόνον ἴσως ἔργον ποῦ δὲν εἶνε τυπικόν. Παίζει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς τέχνης του. Ὁ κ. Πρινέας ἐπιτυγχάνει πολὺ, ὅπως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ρόλους τοῦ εἴδους αὐτοῦ ποῦ ὑποδέεται συνήθως.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

STEKETTIV

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΑΝΩ

Μοῦ φεύγει ὁ νοῖς καὶ εἶμαι ἀρρωστικὸς μένος, ὁ πυρετὸς στὲς φλέβες μὲσ' ἀνάβει. εἶμαι γλωμὸς, πολὺ ἀδυστυχημένος, ἀλλ' ὅταν σὲ σκεφθῶ ὁ πόνος παύει.

Ἄλλ' ὅταν σὲ σκεφθῶ ὁ πόνος σβέβει καὶ ἡ ἐλπίδα στὴν καρδίᾳ πάλι ἀνεβαίνει.

Γιὰ νὰ μὴ πάσχω θέλω ν' ἀποθάνω, ἀλλ' ὅταν σὲ σκεφθῶ θέλω νὰ γινῶ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΣΦΥΛΑΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ,

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

© © Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ © ©

Ἐναντι βίβσης, ἀριθμὸς 46

Ὀπισθεν Γαλατᾶ Σερᾶι

Ἀνδρικά, γυναικεῖα, παιδικὰ ἔτοιμα καὶ ἐπι παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειότατα ἐπιδιορθώσις. Ἐργασία τελεία, καθαρὰ, ἀμεμπτος καὶ πρὸ παντός εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Ἀγγλὸς διδάσκαλος ἀγγλικῆς δι' ἰδιαίτερα μαθήματα. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν. (3)

Η Κυρία για τας
ΚΑΜΕΛΙΑΣ.

Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
1919

ως «Μαργαρίτα Γιωτελέ»

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Κ. ΚΥΒΕΛΗ

'Ελησθησαν να τον δει τ' άριστο το

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΥ ΑΚΛΗΙΣΤΟ

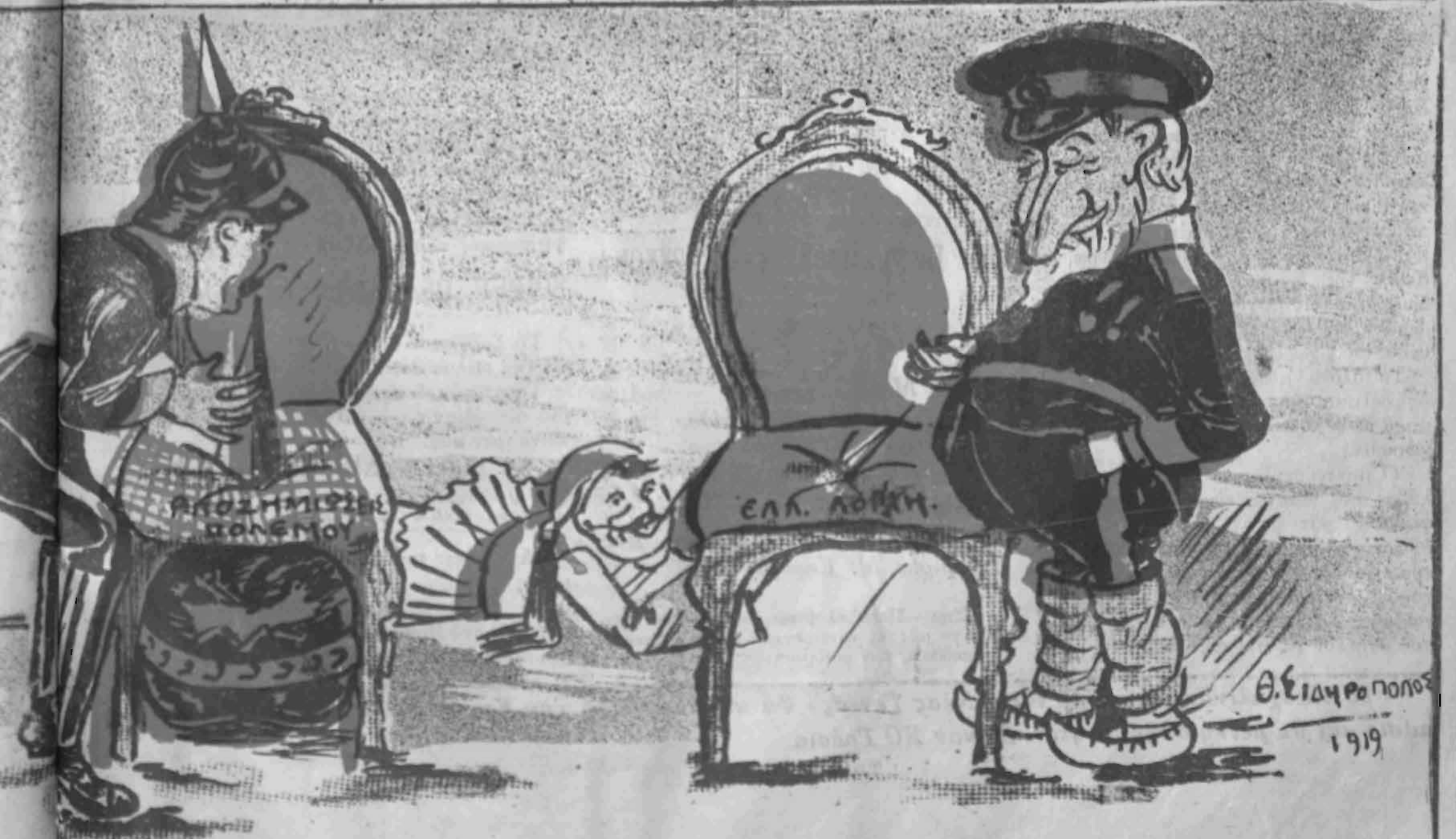
ΓΕΡΜΑΝΟΙ
ΤΗΣ ΑΓΕΤΡΑΣ

Θ.Σ.Ι.ΘΗΡ.

τὸν δὲ τ' ἀριστερὸ τοῦ χέρι.

Ἡ ἀθῶα περιστερὰ—Στοιχηματίζω Κλεάνθη Μπέη πῶς εἶσθε μπουλγουερτζῶν
Ἐκεῖνος— Ὡσάν μονολογῶν—Βαί κιοπόγλου βαί, πῶς τὸ κατάλαβα.....

ΑΠΟΣΤΗΜΙΣΤΕΡ
ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΛΛ. ΛΟΙΣΤΗ.

Θ.ΕΙΔΥΡΟΠΟΛΟΣ
1919

J. K. JEROME

ΓΙΑ ΤΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ

Όσο για μένα, ή μανία του να πίνω διαρκώς από την όποιαν κατέχεται όλως σχεδόν ο εργατικός κόσμος, είναι κάτι που δεν μου φαίνεται διόλου παράξενο. Έγνων πολύ καλά το να πιη κανείς για να μεθύση την φροντίδα της ζωής, ή για να διώξη λυπηρές σκέψεις.

Δεν άδικω τον άπλο λαόν, όταν πνίγεται άπ' το πιστό σε βαθμό άνασθησίας. Καί μās φαίνεται αυτό τόσο χαμηλό, τόσο πρόστυχο σ' έμās που ζούμε σε άναπαυτικές κατοικίες, με όλες της χαρές και απολαύσεις της ζωής γύρω μας. Μās φαίνεται τόσο χυδαίον πράγμα, γι' αυτούς που κοιτώνται σε ύγρα ύπόγεια ή σε κανένα μισογκρεμισμένο σερβανί, όταν έρχουν από το άστρον της άθλιότητος, εις την θωπευτικήν άτμόσφαιρα και γλυκεία λάμψη ενός καφεντίου, για να ζητήσουν άλλιγες στιγμές λήθης εις το ενεργητικό μεθύσαι που χαρίζει το όπιον, το τζιν ή το χουίσκι.

Μά σκεφθήτε λοιπόν μια στιγμή προ του κρίνετε το πρόσωπο εις τα χέρια από φρίκη για την έλειπότητά τους, τί είναι πράγματι ή ζωή γι' αυτά τα δύστυχα πλάσματα. Φαντασθήτε την οίκτράν άθλιότητα της κτηνώδους των ύπάρξεως που σέρνεται από χρόνο σε χρόνο εις της σκοτεινές θορυβάδες τρεπες, όπου σπιθαγμένοι σαν το σαράκι μέσα εις της χαραμάδες, ζούν, άρρωστούν, κοιμούνται όπου παιδιά μέσα εις την βρωμιά, τσιρίζουν και μπαλαίβουν και λυγδωμένες μάννες βγάζουν το λόρρυγά τους σ' ένα άπαίσιο κονσέρβιο από φύλο, βλαστήμιες και βρισίδι όπου ο δρόμος έξω δεν είναι παρά ένα βορβορώδες ρυάκι που κυλά σε βαθύ μουγγρητό και το σπητι γύρω, το άσυλο της όχλοβοής, και της βρωμιάς. Σκεφθήτε τί άπεχθές έκτρομα, αυτό το όραιον λουλούδι της ζωής πρέπει να είναι γι' αυτούς, χωρίς ψυχή και πνεύμα.

Το άλογο μέσα εις τον σταυλόν του, όσφραίνεται ήδονικά το παχύν χορτό και μέσα με εύχαρίστησι την τρώφή που του χώρισαν.

Ο μαντρόσκυλος στο πορτάκι της καλύβας του, γεμάτος εύγνωμοσύνην, κάνει γλυκά το μάτι εις τον λαμπρό τον ήλιο όνειρεύεται μια περίφημη θήρα στα χλοερά λιβιδεια και ξυπνά με ένα γαύγισμα χαρής, για ένα χέρι που άπαλά άπαλά τον χαιδεύει. Μά αυτά τα δύστυχα κορμιά που ανήκουν εις την τάξιν των ανθρώπων

δεν γ.ώρισαν ποτέ τους μια άκτινα φωτός. Από την ώρα που αφίνουν την ξηράν στρωμινή τους, ίσα με την ώρα που ξανακυλούν εις αυτήν, δεν ζούν ούτε μια στιγμή άληθινής ζωής. Άνάπαυσις διασκεδάσις, συντροφιά δέ ξεύρουν τί θα πη. Χαρά, λύπη, γέλοια, δάκρυα, άγάπη, φιλία, πόθοι, έλπίδες, είναι λέξεις κεναι γι' αυτούς. Από την ήμέρα που μωρά άνοιξαν τα μάτια τους εις τον ζοφερόν κόσμο γύρω τους, έως την ήμέρα που με μια κατάρα τα σφαλθούν για πάντα και παραχώνουν τα κόκκολά τους σ' έναν τάφο, ποτέ τους δεν ήσθάνθησαν τί είναι σύμπάθεια, δεν τους συνεκίνησε μια σκέψις, δεν τους προσήλωσε μια έλπίς. Από οίκτο λουπόν! Για άγάπη προς τον Θεόν! άφήστε τους να βρέξουν τον λάρρυγά τους, να ρίξουν μέσα τους το μεθυστικόν ύγρό και να αισθανθούν μια μόνο μικρή στιγμούλα κι' αυτοί, πως ζούν!

Α! μπορούμε να λέμε και να γράφουμε για αίσθημα, όσοι θέλουμε, μά το στόμαχι είναι ο μόνος θρόνος της εύτυχίας, σ' αυτόν τον κότμον.

Το μαγειριό μας, είναι ο πρώτος ναός όπου προσφέρουμε την λατρείαν μας. Η φωτιά που μέσα έχει ανάβει, είναι ή φωτιά της Έστίης μας και ο μαγειρος είναι ο μέγας μας πρωθιερέαρχης. Αυτός είναι ένας πανίσχυρος μάγος, μά και τόσο καλός. Αυτός μās σβύνει κάθε λύπη και φροντίδα. Αυτός βιώνει μακράν κάθε μίσος, ήλεκτριζει με χαράν κάθε άγάπη.

Πιστέψτε με αν θέλετε, μά, ο Θεός μας είναι μέγας και ο μαγειρος είναι προφήτης του.

Τί άλλο λοιπόν εις την ζωήν, παρά να φάμε, να πιούμε και να γελάσουμε; Έκ του Άγγλικού) Π. ΑΝΤΩΝΕΛΛΗΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΜΑΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Κα Μ. Φιλιποσιάν — Αγγ. Τσατάλα, Άλ. Σαραντίδου, Αιλίη Μισρή, Αικ. Κων. Μινίδου.

Κος Νικ. Σωτηριάδης — Ψ. Μουμιζόγλου, Θ. Κων. Μινίδου, Σ. Βεζιριζής, Ι. Κωσιόπουλος, Αντ. Τζαβάρας, Μ. Καραμύχας.

(άκολουθεί)

Σημ.—Παρακαλούνται, όσοι έλαβον άγγελίας να μās τās επιστρέψωσι διότι άρχεται ή δημοσίευσις των συνδρομητών.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ;

ΒΡΑΒΕΙΑ 5 Λ. Τ.

Πλούσιοι και πτωχοί,
γέροι και νέοι,
πανθρευμένοι,
άρραθωνιασμένοι,
έρωτευμένοι,

άπαντήσατε με ψευδώνυμον ή το όνομά σας και την γνώμη σας θα δημοσιεύσωμεν.

Μη ντρέπεσθε, άφου δεν ντρέπεσθε ναγαπάτε και να διαβάζετε της άγάπης.

Θέλετε να κάμειτε τους Άγίους. Το ξεύρουμε, το ξεύρουμε που βαστάτε άλόγη την καρδιά σας από την πληγή που σας άνοιξε το βέλος του Έρωτος.

Δεν σας περιορίζουμε, μά ότι τρόπον θέλετε είμπορείτε ν' άπαντήσετε.

Προσέξτε τους όρους εις το 17ον φύλλον.

Έμπρός δλαι και δλκι, κατά μέρος παρακαλώ τα νάτζια.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ;

Δεν το ξεύρετε; Μην ψεύδεσθε.

ΠΟΥ ΝΑ ΤΡΩΤΕ

Εις το καθαρό μαγειριό του κ. Γιάννη άντυκρου της θύρας του Άγ. Νικολάου. Φαγιά νοστιμιώτατα και καλά, γλυκύσματα θαυμάσια και περιποίησης άμεμπτος.

Όρθή σκέψις

—Θέλω ν' άνοιξω γραφείο, φίλε μου, ξεύρεις κανένα ξυλουργό να με αναστήσει; — Ά, βέβαια, έναν καταλληλότεστον τός κ. Βασ. Ποταμιανόν που έχει εργοστάσια ξυλουργικής και γραφείον εις τον Μουμχανά άφ. 45. Θα σε κάμη δουλιή φθηνή και παστρική που θα τρομάξης.

SOIRÉE DE GAÏA

Το Σάββατον 23 τρ. όλοι άνεξαιρέτως εις την σάλον του Χεδιβιάλ.

Τιμητική του άγαπημένου και γνωστού δια την άξίαν του εις όλην την Περαϊκήν κοινωνίαν μας.

κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΥ

Σιδερένια στομάχια

Άν θέλετε την ύγιάν σας και τα στομάχια σας γερά, μήν άγοράζετε άπ' άλλου ψωμί παρά άπ' του κ. Ζαχαριάκη τον φούρνο στο Μουμχανά παραπλεύρως της όπισθίας θύρας του Άγ. Νικολάου.

Το Πασχαλινόν Λεύκωμα της «Νέας Γενεάς» θα κυκλοφορήση την Κυριακήν των Βαΐων θαυμάσιο και θα μείνη άλησμόνητον. Μόνον 20 Γρόσια.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN

DE L'ACADEMIE FRANÇAISE

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

— Δύο τρόποι υπάρχουν για να είνε καιείς ποιητής, ἔλεγεν Ναργκώ: να είνε πάμπτωχος ἢ αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος. Ἐάν εἶσαι Νέρων, Ἡλιογάβαλος, ζῆς τὴν ποίησιν, εἶσαι ἐποποιία τῆς δυνάμεως, ὕμνος τῆς ἡδονῆς, ἀνθισμένος λυρισμός. Ἐάν ὄχι, ἀλλὰ πάμπτωχος ὄνειρεύου ἐκεῖνα ποῦ δὲν εἶσαι. Ἐάν εἴμεθα σήμερον εἰς τὸν κόσμον, πτωχοί, ἢ ποίησις δὲν σπρώχνει εἰς τὴν πτωχείαν. Ἐκεῖνοι ποῦ λένε πῶς ἢ ποίησις σπρώχνει εἰς τὴν πτώχεια εἶνε κτήνη πλούσιοι. Ὁ ποιητής γενιέται πλούσιος. Τοῦ χροιάζεται πολυτέλεια, δικαιοῦμα καὶ ἡ δύναμις να ἐκδηλώσῃ ὅλας τὰς φαντασίας του. Τότε ἐμπνέεται.

Διὰ να σκέπτεται ὁ νοῦς δὲν εἶνε ἀναγκαῖον να πονεῖ τὸ στομάχι. Ἐν τούτοις πάντοτε ἔχομεν πόνους εἰς τὸ στομάχι. Ποιὸς εἶνε πλούσιος τώρα; Ὁ Ρότσηλντ ἕνας ξυπόλυτος. Δουλεῖ περισσότερο ἀπὸ ἐμένα τὸν πτωχό! Ἐνας Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ περισσότερο! Κι' ἐν τούτοις δὲν εἴμπορεῖ να κάμῃ ὅ,τι θέλει. Κατὰ βάθος καὶ εἰς αὐτὸν δὲν ἀνίηκει πεντάρα. Λοιπὸν δὲν μένει παρὰ να εἶνε καιείς πτωχός. Ἐγὼ εἶμαι πτωχός, βλέπω τὴν εἰς τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης μου ὄλην τὴν δύναμιν. Δὲν ἔχω παρὰ να τὴν χαϊδέσω καὶ να εἶμαι ὁ κύριος τοῦ κόσμου. Ὁ Λουκιανὸς προσπαθεῖ να τὸν ἀπαντήσῃ, ὁμιλῶντας για τὴν μέλλουσαν δόξαν ἑνὸς ποιητοῦ καὶ ἔλεγε, ὅτι τὰ μεγάλα πνεύματα, πρέπει να ἐνδυναμῶνουν τοὺς ἀνθρώπους ἐὰν να τὸ ἀναγνωρίζουν.

— Εἰς αὐτὲς τῆς ιδέες λοιπὸν ἐμεινες ἀκόμη;

Θὰ γίνης λοιπὸν ἕνας. . . . ὅπως ὁ Σαίξπηρ καὶ ὁ Ναπολέων. Καὶ τί με μέλλει ἢ γνώμη τῶν ἀνθρώπων; Ὁ ἥλιος ταράσσεται καθόλου διότι σκεπτόμεθα δι' αὐτόν; Τὸ ἴδιο καὶ ἄλλοι για τὴν ἰδικὴν σας ἐργασίαν. Ἀλλὰ τί ἔχομεν κακὸν μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν εἴμεθα τῆς γενᾶς των. Ἐάν τοὺς εἰπῶ δύο καὶ δύο κάμουν πέντε δὲν θὰ με καταλάβουν. Δὲν ξέρουν ἀκόμη, ὅτι τὰ δάκρυά μας εἶνε διαμάντια καὶ τὰ δυνατὰ γέλοια μας εἶνε κεραυνοί. Ὁ Μωσῆς με τὰ φωτεινά του κέρατα τοὺς κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν βοδινης κεφαλῆς. Ἐχουν κοπριά στὰ μίτια τους. Τοὺς ταιριάζει μία σαλάτα ἀπὸ κόριζες.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν ὁμιλοῦσε καὶ ἀφήκε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸ νανούρισμα τῶν ἀσμάτων τῆς λογοδοσίας τοῦ Ναργκώ,

ὅ,τι σκέπτομαι εἶνε τῆς ζωῆς, ἔλεγε ὁ Ναργκώ. Τὰ λόγια ποῦ ρίπτω εἶνε σπορά. Μόνον τὰ ἔργα ἀποθνήσκουν. Αἱ ιδέαι, ὄχι. Ὅ,τι ὑπάρχει μέσα μου, δὲν εἴμπορεῖ να μὴν ὑπάρχη πλέον Ἐδημιούργησα. Ἴδου ἡ ἀληθῆς, ἡ μόνη δόξα. Ἐγὼ ἔδωσα τὴν ιδέαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ μέγα Σύμπαν ἔχει μίαν στιγμὴ τὸ ὄνειρο μου. Φτύνω τὸν κόσμον.

Αὐτὸ ἐπέδρασε ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ Λουκιανοῦ ὁ ὁποῖος σιγὰ—σιγὰ μετέτρεψεν τὴν ἀργίαν του εἰς συστηματικὴν τεμπελιά. (ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ

Λόγια τῆς Μητέρας στὴν κόρη

Ἡ μητέρα μου με λούζει στὸ σκοτάδι, με ντύνει στὸ ἡλιοπερίχυμο, με χτενίζει στὸ φῶς. Μα ἂν βγῶ με τὸ φεγγάρι, σφίγγει καλὰ τὴν ζώνη μου καὶ μου τὴν δένει με διπλὸν κόμπο.

Μου λέει: «παῖζε με τῆς παρθένες, χοροπήδα με τὰ μικρὰ παιδιὰ. Μὴν κάθῃσαι στὸ παραθύρι. Ἀπόφευγε τὰ λόγια τῶν νέων ποῦ ξέρουν καὶ πλανεύουν καὶ φυλάξου ἀπὸ τῆς συμβουλῆς καμμιάς χήρας.

Ἐνα βράδυ, ὅπως ὁ ὅλες θάρθη καὶ σὲ σένα κάποιος, στὸ κατώφλι τοῦ σπητιοῦ μας, νὸ σὲ πάρη με πομπὴ μεγάλη, με τύμπανα ἠχηρὰ καὶ φωτικὲς φλογέρες.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅταν θὰ φύγης, Βιλιτώ, θ' ἰ μου ἀφήσης τρία φλασκιά χολή γεμάτα:—ἕνα για τὸ πρῶν, τὸ ἄλλο για τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ τρίτο τὸ πικρότερο, τὸ τρίτο για τῆς σκόλες, ποῦ θὰ τῆς περνῶ μονάχη μου χωρὶς να με ζεσταίνει ὁ ἥλιος τῶν μαλλιών σου».

Μετάνοια

Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἀπήντησα, καὶ εἶχα τὴν ντροπὴ στὰ μάγουλά μου, καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς μας καταπονοῦσαν τὸ στῆθος μου.

Ἐστερα, ἀντισταθῆκα καὶ εἶπα: «Ὁχι. Ὁχι!...» Ἐρριξα πίσω τὸ κεφάλι καὶ τὸ φιλὶ δὲν ἐφθασε στὰ χεῖλιά μου, ὅτε ἡ ἀγάπη στὰ σφιγμένα γόνατά μου.

Τότε μου ζήτησε συγγνώμη, φίλησε τὰ μαλλιά μου, αἰσθάνθηκα στὸ μέτωπο τὴν καυτερὴ πνοή του, καὶ ἔφυγε... Τώρα εἶμαι μονάχη...

Κυτιάζω τὴν ἄδεια θέσι, τὸ ἔρημο δάσος, τὴν πατημένη γῆ. Καὶ ματώνω με τὰ δόντια μου τὰ σφιγμένα μου χέρια καὶ πνίγω τοὺς λυγμούς μου στὰ χόρτα.

ΤΡΙΚ.

Ἐπεύθυνος Γ. Ξ. Νικολαΐδης δ. ν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΕΪΤΑΝ ΑΣΚΕΡΙ!

Τὸ Εὐζωνάκι! Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἔθνικοῦ μεγαλείου καὶ ἡ μετουσίωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ιδεώδους. Εἶνε κάτι τὸ ἀφαντάστως μεγαλειώδες, κάτι τὸ ὑπερόχως φασματογορικὸν ἢ ἐμφάνισις ἑνὸς μόνου Εὐζώνου με τὴν λόγην εἰς τὰς χεῖρας να κατέρχεται τὸ κορφοβουῖνι τῆς Τζένας. Οἱ Ἄγγλοι τοὺς ἀπεκάλεσαν «Ξεφτέρια». Οἱ Ἴταλοι «Διαβόλους». Ἡ ψυχολογία των ἀντανακλᾷ ἐπὶ δύο σημείων ἐπὶ τῆς Πατριδος καὶ τῆς Λατρείας. Ἡ λατρεία των ἦτο εἰς τὸν τέως κυρίαρχον κάθε ἑλληνικῆς καρδίας.

Ἡ λατρεία των μετετέθη ἀκαριαίως πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ μεγάλου ΜΑΣ ἀρχηγοῦ καὶ ἐτέθη θυμίαμα εἰς τὰ ὑπέροχα μεγαλοεργήματα τῆς Τζένας καὶ τοῦ 609, τῆς Δοϊράνης καὶ τῆς Μπανοβίτσας. Μόνον ἡ σκιά του ἀρκεῖ να φανῇ διὰ να τρέψῃ τοὺς περιφρήμους Πρώσσους τῆς Ἀνατολῆς, τοὺς ἀπεχθεῖς Βουλγάρους εἰς ἀτακτον φυγὴν. Ἡ φρασεολογία των συνοψίζεται εἰς τὸ μονολεκτικὸν «ἀέρα».

Ἡ φράσις αὐτὴ, ἀπηχοῦσα ἀπὸ κοιλάδος εἰς κοιλάδα, ἀπὸ φάραγγος εἰς φάραγγα, μεταβάλετο εἰς φωνὴν ὑπεροκομίου τηλεβόλου τῆς ἐλευθερίας τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἐκδικήσεως. Τὸ Εὐζωνάκι δὲν εἶνε ἀπλῶς μαχητικὴ μηχανή. Εἶνε εἰρμὸς ὀλόκληρος ὀρίμων σκέψεων. Γνωρίζει διατὶ πολεμᾶ, διατὶ παραδίδει τὴν ζωὴν του εἰς τὴν διεκδίκησιν τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀθανασίας. Τὸ κλασικὸν «Ἀέρα παιδιὰ» εἶνε ἀπόφθεγμα μιᾶς ὀλοκλήρου φιλοσοφίας κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ ἄριστος Εὐρυτὰν ἐν τῇ ἔθνικῇ κατηγήσει ἀπέβει ὁ ἀλάνθαστος φύλαξ τῶν ἔθνικῶν κεφαλαίων, με θέματα ἱερὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Τὸ Εὐζωνάκι με τὴν λόγην στὸ χέρι ἔσωσε τὴν ἔθνικὴν τιμὴν καὶ ἔδωσε τὸ καιρίον κτύπημα κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ.

Ἡ φασματογορικὴ στολὴ του, πλασιομένη με τὴν ἑλληνικὴν πανοπλίαν, ἀναπαριστᾷ ὀλόκληρον τὸ ἔθνικὸν μεγαλεῖον. Οἱ Γερμανοβούλγαροι ἔτρεμον ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι τοῦ «Σεῖτάν ἄσκερι», ἐνῶ οἱ σὺμμαχοὶ μας ἀσεμνύνοντο να ἔχωσι τοιοῦτους συναγωνιστάς.

ΙΣΑΡΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

ΤΟ ΤΣΑΡΟΥΧΙ

Κ. Θεοδωρίδου καὶ Ν. Καστανάκη

(γελοιογράφων)

Τύποις «Ἐστίας» Γαλατᾶ

ΠΡΟΣ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΣΑΣ ΧΕΡΙΑ..